

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **L. V. H.**, zast. Mgr. Janem Lipavským, advokátem AK PPS advokáti, s.r.o., se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2015, čj. OAM-681/ZA-ZA14-HA08-2014, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojil včasnou žalobou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2015, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění. V žalobě uváděl, že od počátku správního řízení sděloval, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, kterou opustil z důvodu, že neměl práci, ve vlasti se nemohl uživit, do ČR odcestoval v naději, že bude soběstačný a finančně bude moci vypomáhat rodině. Rodina žije v chudobné vesnici, kdyby se vrátil, byl by nucen pomáhat na poli, jedná se o velmi těžkou práci, která rodinu neuživí a jiné zaměstnání nezíská. Žalovaný dle jeho přesvědčení nezjistí skutečný stav věci dostatečně, neboť v jeho případě se jedná o porušování základních sociálních práv a svobod, v případě návratu do vlasti je ohroženo právo žalobce na život, garantované Evropskou úmluvou o lidských právech. Ustanovení § 2 odst. 8 zákona o azylu upravuje pojem pronásledování, za který se považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Citované ustanovení přitom nespecifikuje, jaká lidská práva mají být v případě udělování

mezinárodní ochrany porušována a k jakému porušování základních lidských práv se mezinárodní ochrana vztahuje. Důvody, pro které může být mezinárodní ochrana udělena, se s postupem času a vývojem společnosti vyvíjejí. S odkazem na Listinu základních práv a svobod ČR pak žalobce uvádí, že jedním ze základních lidských práv je právo na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu, jakož i právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost, či právo na spravedlivou odměnu za práci a uspokojivé pracovní podmínky, demonstrativně jsou tato práva též obsažena v čl. 22 – 25 Všeobecné deklarace lidských práv a zakotvena v Mezinárodním paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech. Žalobce pak poukazuje na globalizaci dnešního světa, rozvoj světových ekonomik, s tím, že porušování shora uvedených základních lidských práv a svobod, garantovaných nejen vnitrostátními předpisy, ale také mezinárodními smlouvami, by mělo vést k posouzení azylové relevance jím uváděných důvodů v českém právním řádu, zejména pak vzhledem k ustanovení § 14 zákona o azylu. Zákonodárce není schopen v právních předpisech předpokládat všechny situace, v nichž je takový postup vhodný a výčty bývají určeny demonstrativně, správní orgán může reagovat i na situace, které dříve nebyly předvídatelné a míra volnosti jeho úvahy je omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Politický režim v domovském státě žalobci neumožnil rozvoj jeho základních sociálních práv a svobod, mělo by proto dojít s ohledem na namítaný vývoj globalizace světa k novému posouzení, nakolik by se zásadní porušování základních sociálních práv a svobod mělo přijímat jako obecný důvod pro udělování mezinárodní ochrany, když může představovat odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12, ale i § 14 zákona o azylu. Nezákonnost napadeného rozhodnutí pak spočívá v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení a vady řízení, neboť skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nebyla zjištěna úplně, přesně a správně, nebyla provedena veškerá skutková zjištění ohledně stavu lidských práv – ve vztahu k sociálním právům – ve Vietnamu. Rozhodnutí pak trpí i vadou, spočívající v nesrozumitelnosti jeho důvodů, žaloba poukazuje na to, že žalobce není znalý právní úpravy řízení o udělení mezinárodní ochrany a k cíleným dotazům žalovaného tak nebyl schopen specifikovat veškeré azylově relevantní důvody. Tíživá ekonomická situace, v níž se nacházel před opuštěním země původu a která by trvala po případném návratu, byla způsobena politickými okolnostmi ve státě, jehož politická orientace je závislá na ústřední vládě. Stát zde nedokáže zajistit svým občanům příznivé podmínky v oblasti sociálních práv a žalobce neměl šanci získat práci, která by mohla podpořit jeho životní podmínky a rozvoj, okolnosti pak byly natolik závažné, že se rozhodl k opuštění vlasti. Dostatečně nebyly prozkoumány ani podmínky pro udělení humanitárního azylu, v odůvodnění chybí dostatečné zhodnocení dodržování sociálních práv a svobod ve Vietnamu – zde je namítáno porušení § 3 správního řádu. Pokud by nebyl žalobci udělen azyl, jistě splňuje minimálně podmínky ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, tedy udělení doplňkové ochrany. Žaloba navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán podal písemné vyjádření k žalobě dne 22. 5. 2015, uvedl, že na základě vyhodnocení okolností skutkového děje azylového příběhu žalobce dospěl k závěru, že jediným skutečným motivem žádosti jsou ekonomické důvody pro legalizaci zdejšího pobytu. Toto i žalobce sám opakovaně vypověděl. V r. 2007 žalobci vypršela platnost povolení k pobytu, kterou si vědomě neprodloužil

s tím, že neuhradil zdravotní ani sociální pojištění a živil se pouze příležitostnou prací. Žalovaný pak považuje za liché tvrzení žalobce o nedostatečném zjištění skutečného stavu věci (zde odkazuje na rozhodnutí NSS v Brně čj. Azs 221/2005 ze dne 21. 9. 2006), když žalobce neuváděl skutečnosti či důkazy, které by pro takové tvrzení svědčily. Právo na doplnění či vyjádření se ke skutkovému ději bylo zachováno, žalobce žádné námitky či připomínky neuplatnil. Azylově relevantní skutečnosti nebyly v případě žalobce shledány, a to ani humanitárního charakteru, zde pak žalovaný připomíná možný rozsah přezkumu soudu v tomto směru, s tím, že žalobní návrh je irelevantní, nemá zákonnou oporu a je v rozporu i s dosavadní judikaturou. K namítanému naplnění podmínek doplňkové ochrany žalovaný odkazuje rovněž na dřívější rozhodnutí NSS, která konstatovala, že k udělení doplňkové ochrany je potřebné splnit podmínky § 14a odst. 1 zákona o azylu, resp. čl. 2 písm. e) kvalifikační směrnice, a to kumulativně – žadatel se musí nacházet mimo zem svého původu, musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba) vážné újmy, nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu a nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule. Země původu je z pohledu standardů, požadovaných v § 14a odst. 1 zákona o azylu, hodnocena jako země, kde existuje ochrana před vážnou újmou ve smyslu čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice a žalobce k ní má přístup. To stejné platí i pro situaci, kdy lze vyhledat účinnou ochranu v jiné části země (možnost vnitřní ochrany), proto nejsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Ze spisového materiálu a výpovědi žalobce je patrné, že jej nelze subsumovat do okruhu osob, kterým hrozí vážné individuální ohrožení života nebo tělesné integrity ze strany orgánů země jeho původu, není ani představitelem žádné rizikové skupiny, nebyla tak prokázána dostatečná míra individualizace hrozícího svévolného násilí osobě žalobce ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Konečně žalovaný poukazuje na to, že se nedopustil žádné vady řízení, jím učiněné závěry mají oporu ve skutkových zjištěních, jsou úplné a vyčerpávající z hlediska potřeb rozhodování v rámci správního řízení. Co do standardu důkazního břemene žalovaný poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 2 Azs 71/2006 a další, kdy soud akceptuje test přiměřené pravděpodobnosti zkoumání odůvodněnosti strachu z pronásledování a test reálného nebezpečí pro zkoumání důvodnosti obav, že cizinec utrpí vážnou újmu pro zkoumání souladu se zásadou non-refoulement v čl. 3 EÚLP. K námitce nebezpečí vážné újmy pak správní orgán uvedl, že vznik vážné újmy v režimu doplňkové ochrany je vázán na dvě kumulativní podmínky, a to – být vystaven trestu smrti nebo být podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, jakož i vážného ohrožení života nebo tělesné integrity, a na podmínku posouzení míry a intenzity porušování lidských práv. Při hodnocení bezpečnostní situace ve Vietnamu z pohledu stavu dodržování lidských práv vycházel správní orgán z průběžně aktualizovaných a objektivně relevantních informací týkajících se bezpečnosti v zemi původu žalobce ve vazbě na stav a míru dodržování lidských práv, tedy, své důkazní břemeno řádně unesl a svůj negativní postoj řádně doložil objektivními informacemi z relevantních zdrojů, uvedených ve spise. Skutková podstata věci byla řádně zjištěna i posouzena, nedošlo k žádné vadě řízení, žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Žalobce pak reagoval dne 23. 6. 2015 replikou, v níž uvedl, že nesporné, že primárním důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nedostatek pracovní příležitosti v zemi původu, kdy v případě návratu by nebyl schopen sehnat zaměstnání, které by mu zajistilo příjem pro uživení rodiny, ovšem s ohledem na

vývoj společnosti namítal, že v zemi původu byla citovaným stavem porušována jeho sociální práva a svobody, garantovaná Evropskou úmluvou o lidských právech. Znovu apeloval na potřebu opětovného posouzení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v rámci humanitárních důvodů v důsledku globalizace světa, poukázal na současné úvahy EU, prosazující tzv. kvóty pro přerozdělování uprchlíků, přičemž mezi těmito jsou také uprchlíci ekonomičtí, snažící se zajistit na území EU lepší život, a to ve vztahu k zaměstnání, výdělku, zajištění sociálních potřeb, které není země původu schopna zajistit. Ekonomická práva a svobody nabírají časem na síle a důležitosti, jejich porušování může proto zakládat odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 a § 14 zákona o azylu. V této souvislosti je pak znovu namítáno nedostatečné zjištění stavu věci.

Dne 7. 3. 2016 při jednání soudu žalobce k dotazu soudu uvedl, že je mu známo, že v právním řádu ČR je obsažen i zákon o pobytu cizinců, na jehož základě je potřebné upravit zdejší pobyt cizince v případě, že v zemi původu neexistují azylově relevantní problémy. Zástupkyně žalobce pak připomněla, že důvodem žaloby je porušování práva svobodné volby povolání v zemi původu, v tomto smyslu nebyl dostatečně zjištěn stav věci, je tak navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Náhrada nákladů řízení nebyla vyčíslena.

Pověřená pracovnice žalovaného považovala rozhodnutí, vydané správním orgánem v dané věci, za dostatečně odůvodněné, z pobytové historie lze vysledovat snahu legalizace zdejšího pobytu, azylové řízení však pro takový případ sloužit nemůže. Tíživá ekonomická situace a nedostatek pracovních míst v zemi původu postihují plošně všechny obyvatele, není spjata pouze s osobou žadatele, žalobce pak ani netvrdil, že by situace mohla být spjata s § 12 zákona o azylu, naopak, uváděl, že by chtěl legalizovat zdejší pobyt, aby mohl v klidu pracovat a podporovat svoji rodinu doma. Obtíže, spojené s obživou a seberealizací nejsou důvody, hodné zvláštního zřetele v azylově relevantním smyslu, žalobcova žádost se proto jeví jako účelová, je podána až po několika letech zdejšího pobytu za účelem jeho legalizace, je proto navrhováno zamítnutí žaloby. Náhradu nákladů řízení žalovaný neúčtoval.

Soud konstatoval ze správního spisu, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 16. 12. 2014, uvedl, že je státním občanem Vietnamu, svobodný, rodiče a sourozenci žijí v zemi původu. Ve Vietnamu žalobce žil do r. 2006, od té doby pobývá v ČR, je ateista, nikdy nebyl politicky organizován. Má nedokončené SŠ vzdělání, v ČR pracoval příležitostně jako prodejce. Jako důvod své žádosti uvedl, že ve Vietnamu neměl práci, chtěl být soběstačný. Do Prahy přiletěl přes Soul, rád by měl upraven legální pobyt, aby mohl pracovat, jeho rodina žije v chudé vesnici a chtěl by ji podporovat. S žalobcem byl proveden dne 16. 12. 2014 pohovor, uvedl, že ve Vietnamu bydlel v domku rodičů, pomáhal na poli, opravoval motocykly. Platné povolení k pobytu zde měl asi rok, nevydělával si ale tolik, aby platil pojištění a nesplnil podmínky pro další prodloužení. Pas mu byl ukraden, nevěděl, kam se má obrátit. Příležitostně vypomáhal s prodejem, nelegálnosti svého pobytu si byl vědom. Pokud by se vrátil do vlasti, nepředpokládá větší problémy, jen by neměl z čeho žít. Práce na poli je velmi těžká. Téhož dne správní orgán seznámil žalobce se shromážděnými podklady za účelem posouzení jeho situace a situace v zemi původu, s informacemi se nechtěl seznámit a nenavrhoval žádné doplnění podkladů.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11,

nebo

e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Po přezkoumání a projednání věci krajský soud konstatuje, že z průběhu správního spisu jednoznačně plyne, že žalobce sám uváděl, že pobytem v České republice chtěl a chce řešit svoji tíživou ekonomickou situaci, v zemi původu pracoval s rodiči na poli, ale práce byla velmi těžká, jinou nesehnal. Soud dále konstatoval, že žalobce se za téměř deset let pobytu v České republice žádným způsobem neintegroval, česky neumí a nevydělal si obnos, potřebný k úhradě pojistného, tak, aby splnil podmínky pro žádost o prodloužení svého pobytu. Sám uváděl v průběhu řízení to, že chce legalizovat zdejší pobyt, aby mohl podporovat svoji rodinu doma. Námitky, kterými pak apeluje žaloba na rostoucí význam globalizace světa a z něho plynoucí případnou nutnost považovat ekonomické migranty za cizince, kteří naplňují podmínky pronásledování z důvodů zastávání určitých politických názorů, či žadatele, naplňující podmínky, hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu, považuje soud v dané věci za zcela účelové a svým významem nedopadající na taxativní výčet azylově relevantních důvodů, upravených zákonem o azylu. K připomínce o současném trendu úvah EU o kvótách migrantů pak soud upřesňuje, že je přesvědčen, že jednotlivé státy EU, jichž se tento problém dotýká, dosud nedávají najevo, že by chtěly zvažovat rozšíření platné úpravy azylového práva naznačeným směrem, tedy, že by mělo dojít k zásadnějšímu přehodnocení důvodů pro udělování mezinárodní ochrany. K povolování pobytu cizincům na území jednotlivých zemí EU patří obdobné předpisy, jako je v ČR zákon o pobytu cizinců, tedy prakticky povolení zdejšího pobytu na základě naplnění určitých podmínek, zejména legální možnosti zde pracovat, studovat či pobývat na základě příbuzenských vztahů. O takovou možnost však žalobce nežádal a nemůže se proto úspěšně se svojí pobytovou historií domáhat specifické ochrany, upravené azylovým zákonem. Žalobce netvrdil žádný z důvodů, upravených ust. § 12 zákona o azylu, podmínky pro jeho udělení dle §§ 13 a 14b), jak uvedeny shora, nesplňuje. Není osobou s vysokým věkem, vážněji nemocnou, jím uváděné důvody nejsou důvody, hodné zvláštního zřetele, jak správně vyjádřila pověřená pracovnice žalovaného při jednání soudu, obtížnější situace v pracovních příležitostech v zemi jeho původu stíhá všechny obyvatele a není tak spojena výhradně s jeho osobou. Žalovaný proto žádným způsobem nevybočil z meze správního uvážení, které je mu svěřeno ust. § 14 zákona o azylu a soud tak neměl důvod vyhovět námitkám v tomto směru. Žalobce pak k případnému návratu do vlasti pouze sdělil, že by zřejmě musel opět tvrdě pracovat na poli, že by nesehnal lepší práci. To však v žádném případě nelze zahrnout a hodnotit jako vážnou újmu v azylově relevantním smyslu, tedy v souladu s ust. § 14a) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud již dlouhodobě opakovaně judikoval otázku ekonomické migrace, např. ve svých rozhodnutích ze dne 30. 9. 2004 – sp. zn. 11 Az 204/2003, ze dne 30. 10. 2003 – sp. zn. 3 Azs 20/2003, prakticky shodně s případem žalobce pak např. dne 27. 8. 2003 pod sp. zn. 5 Azs 3/2003, kdy soud uvedl, že obtíže žadatele o azyl stran obživy či možnosti seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. V souvislosti s žalobcem uváděnou potřebou legalizace zdejšího pobytu pak soud uvádí např. rozhodnutí NSS ze dne 10. 2. 2006 – sp. zn. 4 Azs 129/2005, ze dne 16. 2. 2005 – sp. zn. 4 Azs 333/2004 a další, z nichž jasně plyne, že snaha legalizace zdejšího pobytu po několika letech pobytu v ČR nemůže být azylově relevantním důvodem. O povinnosti tvrzení a povinnosti

správního orgánu provádět určitou šíři dokazování k tvrzeným důvodům pak pojednává např. rozhodnutí NSS ze dne 26. 5. 2004 – sp. zn. 1 Azs 45/2004, ze dne 28. 4. 2004 – sp. zn. 1 Azs 22/2004 a další, z nichž jasně plyne, že pokud z žádosti žadatele, z protokolu či pohovoru neplyne, že by žadatel tvrdil některý z důvodů pro udělení azylu, žalovanému nevzniká povinnost provádět dokazování ohledně existence některého z azylových důvodů, taxativně vypočtených v § 12 zákona o azylu.

Za účelem posouzení situace v zemi původu žalobce zaopatřil žalovaný podkladové zprávy, citované na str. 2, 4 a 5 napadeného rozhodnutí, tyto podklady byly soudem hodnoceny jako dostatečné, aktuální a z různých objektivních zdrojů. Na základě nich pak vyhodnotil i vývoj a posun v otázce nezaměstnanosti ve Vietnamu, zabýval se jednotlivými důvody pro případné zvažování existence hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a) zákona o azylu a reálně dospěl k závěru, že návrat žalobce do země původu je možný bez toho, že by došlo k porušení podmínek uvedeného ustanovení zákona o azylu. Soud je přesvědčen, že žalobce svým příběhem nesplňuje žádné z ustanovení §§ 12 – 14b) zákona o azylu, v průběhu správního řízení nezjistil žádnou vadu, žalobu proto zamítl jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 7. března 2016

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně